

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3114/2019
18.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Сретен Никитовић и Немања Никитовић, адвокати из ..., против туженог „Гага турс“ Златибор ДОО са седиштем у Београду, Огранак „Гага Ужице“ у Ужицу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1953/18 од 10.06.2019. године, у седници већа одржаној 18.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1953/18 од 10.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 549/18 од 03.05.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде за период од октобра 2013. године до марта 2015. године, исплати износ од 759.608,65 динара са законском затезном каматом од 13.03.2015. године, па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 371.350,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1953/18 од 10.06.2019. године, укинута је првостепена пресуда, па је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде за период од октобра 2013. године до марта 2015. године исплати износ од 112.007,67 динара са законском затезном каматом од 13.03.2015. године до исплате, док је одбијен тужбени захтев за разлику од досуђеног до траженог износа, за износ од 647.660,98 динара са законском затезном каматом и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 149.657,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на пословима ... у локалном и међуградском саобраћају са пуним радним временом у току радне недеље 7 сати дневно, а суботом 5 сати. Уговорена основна зарада тужиоца је износила 25.000,00 динара бруто месечно, а најмање у висини минималне зараде. Тужени је са тужиоцем уговорио право на увећану зараду за рад на дане државног празника који су нерадни 110%, за рад ноћу и прековремени рад по 26%, као и право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају. Тужиоцу је исплаћивана зарада за редован рад у бруто износу како је уговорено, а разлика до зараде обрачунате по пређеном километру вожње је обрачуната за сваки месец и иста је тужиоцу исплаћивана у виду дневница.

Висина увећане зараде за прековремени рад, ноћни рад и рад у дане државних и верских празника утврђена је оценом налаза и мишљења судских вештака, па висина неплаћене зараде износи 67.955,50 динара, висина накнаде за прековремени рад и рад у дане празника који су нерадни дани износи 50.052,57 динара, а висина неплаћених трошкова превоза је 97.660,00 динара. Тужилац је тужбени захтев определио на износ од 759.608,65 динара, не захтевајући трошкове превоза, па је првостепени суд, по свом уверењу применом правила о терету доказивања и на основу члана 104, 106. и 108. Закона о раду, тужбени захтев усвојио у целисти и обавезао туженог да тужиоцу плати тражени износ на име увећане зараде, уз оцену да је на страни туженог као послодавца био терет доказивања чињенице да је тужилац имао већи број радних сати, као и сате рада на дане државних и верских празника, који су нерадни, а да тужени није пружио доказе којима би оспорио тужиочево потраживање у траженој висини.

Побиијаном одлуком, по одржаној расправи укинута је првостепена пресуда и обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде за прековремени рад за период од октобра 2013. године до марта 2015. године плати износ од 112.007,67 динара, уз закључак другостепеног суда да тужилац има право на увећану зараду применом члана 108. ст. 1. тач. 1. Закона о раду, с обзиром да је пружио доказе да је у утуженом периоду остваривао већи број сати од уговореног месечног фонда часова рада, сате ноћног рада и сате рада на дан државних и верских празника који су нерадни. Међутим, другостепени суд је побиијаном пресудом тужиоцу досудио увећану зараду према обрачуну вештака датом на основу тужиочеве документације, налазећи да је тужбени захтев паушално опредељен, јер за потраживање у већем износу тужилац није пружио доказе.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побиијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је тужиоцу досуђена увећана зарада за прековремени рад, ноћни рад и рад на дане државних и верских празника који су нерадни, у висини која је утврђена оценом налаза и мишљења вештака, а тужбени захтев за исплату већег износа од досуђеног, одбијен као неоснован. Наиме, према члану 108. став 1. тач. 1., 2. и 3. Закона о раду, запослени има право на увећану зараду

у висини утврђеној општим актом и уговором о раду и то за рад на дан празника који је нерадан дан, за рад ноћу, ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде најмање 26% од основице и за прековремени рад најмање 26% од основице. Супротно ревизијским наводима, тужиоцу је признато право на увећану зараду из члана 108. Закона о раду, и то сразмерно већем броју радних сати које је остварио код послодавца, па његова права из радног односа нису повређена. С обзиром да је применом члана 7. став 1, 228. и 231. ЗПП на страни тужиоца био терет доказивања да је увећана зарада била већа од зараде коју је обрачунао вештак и како тужилац вештаку ни суду није изнео чињенице и предложио доказе на основу којих би се утврдило његово потраживања у већем износу од досуђеног, то је правилно одлучено о тужбеном захтеву у одбијајућем делу, а наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Одлука о трошковима поступка је правилно донета, у смислу члана 165. у вези чл. 153. и 154. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић